

Hogyan találod meg önmagad, miután elvesztetted azt,
akit a legjobban szeretted?

Promise Me Sunshine

ígérj nekem napfényt!

*fine
selection*

CARA BASTONE

CARA BASTONE

Promise Me Sunshine

ígérj nekem napfényt!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Azoknak, akik valaha azt jelentették másnak, mint Miles.
Tudom, hogy néha hálátlan érzés. Úgyhogy köszönöm.
Ez a könyv egy szerelmes levél nektek.*

És természetesen Jonnak. Aki a hátán cipelt engem.

ELSŐ RÉSZ

Utána

Első fejezet

EZ A BABA NEM HAGYJA ABBA a méregetésemet.

A B metró fékez, és mindannyian öt centit oldalra csúszunk. A baba az anyukája ölében ül, az élénkpiros napsapka megkötője a puffók arca alatt van összecsomózva, és komoly, rezzenéstelen tekintettel vizslat engem, próbálja eldönteni, hogy van-e lelkem.

Kidugom a nyelvem, és mozgatom a fülem.

Semmi reakció.

Két oldalról belecsípek az arcomba, széthúzom, és nyuszifogat imitálok.

Egy pislogás sincs.

Végül a metró behajt az állomásomra, és utolsó utáni kísérletként, hogy embernek ítéltessek, a lófarkamat bajuszként használom.

És tessék! Végre! Egy ragyogó, kétfogú mosoly a jutalmam.

Hála az égnek! Úgy tűnik, azért csak van egy lélek ebben a kiürült burookban. Búcsúzásként integetek neki, aztán felpattanok, leszálllok a metróról, és nyugat felé indulok. Tikkasztó a forróság, el sem hiszem, hogy összeszedtem ehhez az erőmet.

De hiába veszíted el azt, akit ezen a világon a legjobban szeretsz, az olyan hétköznapi dolgokat – valahogy – még mindig kell csinálnod,

mint cipőt kötni, vagy elég pénzt keresni ahhoz, hogy létezni tudj ebben a kemény világban. Úgyhogy megyek tovább. Egy újabb, rövid időre szóló bébiszittermelő felé. Csak hogy továbbra is legyen színes gabonakarika az asztalon. Bár szívesebben másznék be abba a kukába ott, és bújnék elő egy évtized múlva.

Ó, odanézzenek! Megérkeztem. Ez egy hatalmas, téglá társasház. Az előcsarnokban egy csoportnyi ember van, akik annyira boldognak tűnnek, hogy nem lepődnek meg, ha az életük hirtelen egy musicallé válna. Az ajtónállót elárasztják a csomagjaikkal, ezért én lábujjhegyre állok, és odakiáltom neki, hogy hová megyek.

– Á! Várnak téged! – kiáltja nekem kelet-európai akcentussal. – Tizennyolcadik emelet.

Mire a lift pittyen, már jobb a kedvem. Az egyik régi család, aminél bébiszitterkedtem, ajánlott Reese-nek, hogy segítsek neki a gyerekével, amíg ő a hétvégen nincs itthon. Különben is, életem legrosszabb hat hónapjában az egyetlen, ami egy kis boldogságot jelentett, az volt, hogy a felvigyázott gyerekekkel lehettem. Most éppen nincs állandó munkám, ezért valószínűleg ez az új család lesz egy ideig az egyetlen fény az életemben.

Megnyomom a csengőt, és tíz másodperc múlva a megtestesült tökéletesség nyit ajtót. Szőke haját magas lófarokba fogta, és tetőtől talpig Lululemonban van.

– Szia, Reese vagyok! – Felém nyújtja a kezét, és olyan teli szájjal mosolyog, hogy én is vigyorgáson kapom magam.

– Lenny. Nagyon örülök.

– Köszönöm, hogy ilyen rövid határidővel elvállaltad. Harper barátnőm szokott általában ilyen dolgokban kisegíteni, de most hétvégen elfoglalt. Ő fog majd itt aludni Ainsley-vel. Mindegy, fáradj be, kérlek! Megkaptam az e-mailemet?

– Igen – biztosítom. Szó szerint hat és fél oldalnyi, normál sorközzel teleírt szöveg volt, a lánya ellátásával kapcsolatban, annyi kedves információval, hogy könnybe is lábadt a szemem az olvasása közben.

Belépek a lakásba, és lerúgom a cipőmet, aztán szépen megigazitom, mert észreveszem, hogy az összes cipő tökéletesen párba van állítva. Egy tágas, divatos, mályvaszínűre festett, óriási fekete-fehér képekkel szegélyezett előtérben vagyunk.

– Ainsley pedig hátul van a... – Megint megszólal a csengő, amint Reese becsukta az ajtót, mire felvonja a szemöldökét. Újra kinyitja az ajtót, és a vállát felhúzza a füléig, amikor meglátja, hogy ki az. – Mi újság, Miles?

Egy férfi áll a résnyire nyitott ajtóban, és van egy olyan érzésem, hogy betehette a részbe a lábát, hogy Reese ne tudja becsukni.

Nem mondhatni, hogy jóképű. Visszafogottan szexi. Egy egykor fekete, kapucnis pulcsi van rajta, ami a széles vállára feszül, és egy kopott kék farmer. Sprőd, rövid haj és az a borosta, amit soha nem lehet leborotválni. Az ígéretes morcos tekintetéből ítélve az a típus, aki nagyon szívesen kefélné egy majdnem idegennel egy nyilvános végében. Már látom is. Neki és nekem szexszel teli viharos két évünk lesz, ami alatt a hívásaimat folyamatosan hangpostára kapcsolja. Hálaadáskor faképnél hagy, vagyis dob engem. De aztán horrorisztikus, kataklizmikus módon rájön, hogy egész idő alatt szerelmes volt belém. Négykézláb kúszik vissza hozzám. Én meg egy évet fogom várni az ajtó előtt, mielőtt újra beengedem. Végül lesz egy gyűrű, aminek a fekete gyémántja olyan fekete, hogy látom benne a lelkét. Halloween napján házasodunk össze, és a tőle kapott esküvői ajándékom egy szexjáték lesz. Ez mámorosan szórakoztatónak hangzik.

Valószínűleg itt az alkalom megemlíteni, hogy én szinte minden férfival kapcsolatban, akivel csak találkozom, azonnal bonyolult

fantáziálásba kezdek. Nem azt mondom, hogy ez a srác nem különleges, elvégre épp most lettem szerelmes.

Elpillant Reese válla fölött, észrevesz engem, majd a zoknimtól a szemöldökömig végigmustrál. Nem hiszem, hogy átmentem a teszten, mert előrehajol, aztán egy harcias (és majdnem néma) suttogó szócsatába fognak, és kezd kissé fagyos lenni a hangulat.

Elfoglalom magam a fekete-fehér nyomatokkal, csak hogy csináljak valamit. Ekkor veszem észre, hogy amit nézek, az igazából egy nagyon híres emberről készült hatalmas fénykép.

– Elnézést – szólal meg Reese csivitelő hangon a könyököm mellett, mire ugrom egyet. Nem hallottam közelíteni.

A műmosolya az arcára van ragasztva, és amikor hátranézek, látom, hogy a férfi a már tárva-nyitva lévő ajtóban áll, és felénk bámul.

– Semmi gond – mondom, aztán az egyik hüvelykujjammal a portrék felé bökök. – Nagy Willie Nelson-rajongó vagy?

– Hm? Ó! Ja. Willie nagyon jó fej. De ő az apám mellette. Egy ideig együtt turnézta.

– Ó, azta! – Közel hajolok, és tényleg, az összes fényképen van mellette egy másik férfi is, néhányon a mikrofonnál, a többin egy rezonátoros gitáron dzsemmel.

– Carp Hollis – teszi hozzá, így megadja a nevet, ami egyszerűen nem jutott eszembe. – Hallottál már róla?

– Carp Hollis az apukád? – Nem sokat tudok a bluegrass- vagy a countryzenéről, de azt még én is tudom, hogy ő a krémek krémjének számít.

– Aha. Ő apa. – Szeretettel nézi a fényképeket, majd elfelhősödik az arca. Azonnal felismerem ezt a nézést, és összeugrik a gyomrom. – Úgy másfél éve ment el. Ez az ő lakása. Ainsley-vel még mindig

próbáljuk megszokni, hogy őszinte legyek... Gyere, ismerd meg Ainst!

Elkezd kiterelni az előtérből.

– Reese! – kiáltja utána a férfi, aki még mindig a nyitott ajtóban áll.

A nő nem fordul meg.

– Akkor maradj, ha szeretnél, Miles!

Kapkodom közöttük a tekintetem.

– Hm. Lenny vagyok – mondom neki egy kis integetés kíséretében. – Lenny Bellamy.

Nem vesz rólam tudomást, csak szikrázó szemmel nézi meredten Reese tarkóját.

– Ő Miles. Ainsley nagybátyja – szólal meg végül Reese a csendben. – Fölöttünk lakik. Ma valószínűleg itt lesz, ha nem baj.

– Ó, aha. Persze. – Általában nem szeretek közönség előtt gyerekre vigyázni, de elvégre ő *lesz* a férjem, akármilyen mogorva is.

A lakás hatalmas, stílusos és kifinomult. Konyha, nappali, étkező, jó néhány háló- és fürdőszoba, aztán egy helyiség, amit Reese társalgónak nevez, ahol egy kis valaki éppen rajzol.

– Ains – szólítja meg Reese.

A kis valaki nem áll fel, csak leteszi a színes ceruzáját, és a térdén megfordulva ránk néz. Úgy hétéves lehet, pitypangszerűen égnek álló hajjal. Egy pici, lila szemüveg kétszeresére nagyítja a szemgolyóját, és egy felnőtt, nagyon kopott Madonna-koncertpóló lötyög rajta.

– Egy macska eszik lasagnét a felsődön? – kérdezi tőlem.

– Ez Garfield – tisztázom.

– Ő ki?

– Ó, jó, hogy egész hétvégén együtt leszünk, mert sok mindent meg kell beszélünk.

Idegesen meghúzza a pólója alját.

– Rendben.

– Én Lenny vagyok – mondom, és otthagynom a felnőtteket, hogy leüljek mellé. – Téged hogy hívnak?

Kérdőn néz rám.

– Anyu nem mondta el neked?

Elmosolyodom.

– De igen, de az emberek általában úgy szokták kezdeni az ismerkedést, hogy megmondják a másiknak a nevüket.

– Ó! Aha. Ainsley vagyok. – Hányós arcot vág.

– Nem szereted a nevedet?

– Három másik Ainsley van még az iskolában. Más évfolyamon, de... – Vállat von.

– Tényleg? Húha! Az Ainsley nekem különleges névnek hangzik. Ha választhatnál másik nevet, mi lenne az?

Újra vállat von, még mindig ideges a találkozástól.

– Nem tudom. Valami menőbb. Mondjuk... Feketeszakáll. Vagy Darth Vader.

Felnevetek, ő pedig próbálja elrejteni az elégedett mosolyát azzal, hogy a pólója szegélyét babrálja.

Egyből megkedvelem, és ezáltal az anyukáját is. Ez az észak-manhattani cím, Reese tökéletes lófarka, a tetőtől talpig Lululemon öltözet – nagy pénzben mertem volna fogadni, hogy Ainsley-ből minden apró részletre odafigyelve egy pici Reese-t faragtak. Láttam már ilyet. De Reese és Ainsley egy üdítően furcsa páros.

Reese az ajtófélfának dőlve ránk mosolyog.

– Figyeljetek, indulás előtt még dolgozom egy kicsit a dolgozószobámban. Ha szükséged van bármire, gyere be, Ains!

– Rendicsek.

Reese egy integetés után eltűnik, Ainsley pedig kétszer is odakapja a tekintetét az ajtóra.

– Ó! Szia, Miles!

– Szia! Én is itt leszek..., ha szükséged van rám.

Ainsley azonnal zavarba jön.

– *Rád* miért lenne szükségem? – kérdezi azon az őszinte, mégis szívven ütő módon, ahogy csak a gyerekek tudják.

Egy vakuvillanás idejéig Miles úgy néz ki, mint akit halálosan megsebeztek. De aztán megkeményedik a tekintete, amikor rám pillant.

– A biztonság kedvéért – dörmögi.

Miles eltűnik, Ainsley meg visszatér a pólója szegélyéhez.

Hát, jóóóó! van. Azt hiszem, itt olyan családdinamikák vannak, amikre figyelni kell.

Észreveszek pár nyomtatólapot, és veszek belőle. Ainsley felém gurít néhány színes ceruzát. Fél óra múlva – miután a gyomra elkezd korogni – felfedezzük a hűtőt és a kamrát, arról beszélgetünk, hogy mit tudnánk csinálni, és nevetünk, hogy a sajtartóban lévő puccos sajt milyen bűdös.

Kétszer azt hiszem, hogy valaki még áll itt, de amikor felnézek, látom, hogy egyedül vagyunk. Harmadjára Reese áll az ajtóban, és mosolyog.

– Nemsokára indulok – mondja. – Van kedved segíteni nekem ékszer választani a hétvégére, csillagom?

Ainsley az anyukája után szalad, én meg a konyhában maradok ebédet csinálni. Csípőre teszem a kezem, és lassan elkezdem mérlegelni a lehetőségeimet.

– Hány éves vagy?

Összerezzenek a mögöttem váratlanul megszólaló mély hang hallatán. Miles a konyha túloldalán van, és a pultnak dől.

– Huszonnyolc. Maradsz ebédre?

– Nem kell etetned engem.

Még szerencse, hogy engem nem lehet könnyen elijeszteni.

– Szerinted Ainsley melyiknek örülne jobban, a fehér cheddar sajtos tésztának vagy a dupla sajtos csillag- és holdtésztának?

– Szerintem az anyukája jobban örülne, ha olyasmit enne, ami nem szintiszta kemikália.

Ezt gyorsan figyelmen kívül hagyom, mert feltehetően Reese volt az, aki megvette ezt a sajtos tészta-alapot.

– És *te* hány éves vagy?

Miles összevonja a szemöldökét.

– Nagy tapasztalatod van a gyerekfelvigyázásban?

– Igen.

Várja, hogy jobban kifejtsem, de amikor nem teszem, összefonja a karját.

– Mit keresel?

– Egy fazekat. Nagyon sok minden van ebben a konyhában. – Már hat szekrényt kinyitottam, és még mindig nem találtam meg az edényeket.

Miles nem segít megtalálni, amiből arra kell következtetnem, hogy vagy a lehető legjobban szeretné megnehezíteni az életemet, vagy ő sem mozog otthonosan a konyhában.

A *nagybácsi* eufemizmus lenne? Nem úgy tűnik, mint akik nagyon jól ismerik egymást. Vagy egyáltalán nagyon *kedvelik* egymást. Abból ítélve, ahogy Miles viselkedik, inkább arra gondoltam volna, hogy talán Ainsley túlféltő apja, de Reese nagyon világosan elmondta, amikor a hét elején telefonon beszéltünk, hogy egyedül vállalta Ainsley-t,

és egyedülálló anyuka. Valószínűleg azért, nehogy elszóljam magam, és Ainsley-t az apukájáról kérdezzem.

– Okidoki – szólal meg Reese, és közben egyik kezével egy gurulós bőrröndöt húz, a másikkal pedig Ainsley kezét fogja. – Indulnom kell, ha szeretném elérni a gépemet. – Lehajol, és szorosan megöleli a kislányt. – Szuper lesz. És csak két éjszaka. Hétfőn találkozunk su-li után.

Ainsley bólint, mintha már ezt egyszer megbeszélték volna.

– Tudom.

– Jól van. Lenny, köszönöm. Életmentő vagy. Hívj, ha *bármilyen* van!

Biccent egyet Milesnek, majd elindul a bejárati ajtó felé. Ainsley lohol utána, és én is abba az irányba mozdulok, mert szeretnék teret adni nekik a búcsúzásra, de azért kéznél is akarok lenni.

Reese megáll a bejárati ajtóban, belebújik a cipőjébe, és mond valamit halkán Ainsley-nek.

– *Tudom*, anyu – válaszolja kissé ingerülten. – Csak menj már! El fogsz késni.

Reese ad még egy utolsó puszit a kislány fejére, majd kattan utána az ajtó zárja.

Ainsley nagy léptekkel elindul visszafelé, és még innen is látom, hogy a szeme könnybe lábadt, és az álla kezd remegni.

– Milyen filmeket szeretsz? – kérdezem tőle.

Megtorpan.

– Napközben nem szabad filmeket néznem.

– Hát, tegyünk kivételt!

– Tényleg?

– Tényleg.

– Az Indiana Jonest szeretem.

El vagyok bűvölve.

– Akkor nézzük meg!

Ainsley boldogan megeszik kéttányérsnyi csillag- és holdtésztát, amíg Indy átverektszi magát a fasiszták egy csoportján, és én ezt győzelemnek élem meg.

Mire végzünk az ebéddel, már nem tűnik olyan anyátlannak, de amennyire csak lehet, szeretném elterelni a figyelmét, ezért átkutadjuk a kamrát, és előásunk egy doboz tortakeveréket és mázat. Vidáman hatalmas kuplerájt csinálunk a konyhában, és megengedem neki, hogy a vaníliamázat ételszínezékkel méregzöldre fesse.

– Szeretnéd tudni egy régi családi szokásunkat?

– Aha – mondja, ahogy óvatosan kevergeti a mázat, és közben kidugja a nyelvét. Egy nála ötvenszer nagyobb kötény van rajta, és az egyik étkezőszéken áll, hogy felérje a pultot.

– Amikor muffint sütünk, mindig csinálunk egy szerencsehozót, és elrejtjük a többi között.

– Hogyan kell szerencsehozót csinálni?

– Hát, először is meg kell tölteni a kapszlikat a masszával, aztán az egyiket ki kell választani szerencsehozónak. Ez legyen, vagy az? – kérdezem.

– Az. – És rámutat.

– Jól van. Aztán valami szokatlant kell a masszájába nyomni.

– Például mit?

Kinyitom a hűtőt, és megnézem, milyen lehetőségek vannak.

– Mondjuuuuk... Zöld olajbogyót. Vagy talán egy kis löncshúst? Mit szólnál...

Ainsley hangosan felnevet.

– *Undi!*

– Igen – értek egyet. – De nagyon mókás. Mit válasszunk?

Leóvatoskodik a székről, hogy idejöjjön megnézni.

– Mit szólnál ahhoz a hagymához, amit anyu szokott a menő ita-
lokba tenni?

– Gyöngyhagyma. TÖKÉLETES. Szerintem neked van ehhez ér-
zéked.

Kinyitom neki a befőttesüveget, ő meg olyan mélyre dugja a hagy-
mát a tésztába, hogy a harmadik ujjpercéig masszás lesz.

Éppen sülnek a muffinok, amikor az anyukája hív bennünket,
hogy megtudja, mi újság, és Ainsley sírni kezd, amint leteszi a te-
lefont. Úgy tűnik, itt a jó alkalom bedobni egy kis videójáték-időt,
ami mindennap jár neki, és ő kapva kap az alkalmon. Mire befejezi
az univerzum körüli repesztést egy élénk rózsaszín rakétán, a muffi-
nok már kihültek annyira, hogy fel lehessen díszíteni őket a mázzal.

Vacsora után mindketten eszünk egy muffint, és megállapítjuk,
hogy egyszerre könnyebbültünk meg és csalódtunk is, hogy nem ne-
künk jutott a szerencsehozó muffin.

– Kezd késő lenni – szólal meg Miles a semmiből, mire Ainsley-vel
felsikítunk, és ugrunk is egyet.

– Még mindig itt vagy?!

– Ideje lefeküdni – jegyzi meg komor képpel és összefont a karra.

Azt nem mondanám, hogy nagyon gyengéd a lefektetési stílusa, de
megbocsátok neki, mert *az* a pulcsi van rajta, és szerelmes vagyok, és
mert egy nap majd ő lesz a mindenem.

– Ó, igazad van. Aha. Kicsit kicsúsztak a kezemből a dolgok.

– És ez nem vicc. – Morcosan nézi a pultra folyt masszát, a moso-
gatóban lévő edényeket, a felbontott felvágottas és sajtos csomagokat
meg a kenyeret, amikből szendvicseket készítettem vacsorára.

– Utána nekiállok – mondom legyintve. Megnyitom Reese e-mail-
jét, és megnézem a negyedik és az ötödik oldalt. – Ainsley, nekiálljunk
a lefekvés előtti procedúrának?

A kislány lemászik az asztalról, és egyetlen zokszó nélkül elindul a lakásnak abba a végébe, ahol az ő szobája van. Vagy túl fáradt, vagy még nem ismer engem annyira, hogy veszekedjen.

Lefürdik, majd miután fogat mosott, segíték neki begombolni a pizsamája trükkös gombjait. Valahogy befúrja magát egy lenyűgözően óriási kupac plüss közé, és megkérdezi, hogy lefekvés előtt még olvashat-e egy kicsit. Odaadom neki az esti könyvét, aminek *Mókus, a zseni – A rejtélyes mappa #48.* a címe, és valami azt sejteti, hogy Ainsley már elolvasta az előző negyvenhetet is.

– A nappaliban leszek, amíg Harper ideér, hogy itt töltsé az éjszakát, de korán reggel találkozunk, jó?

Komolyan bólint, aztán már fordul is a fal felé a könyvével, és olyan picinek tűnik a pizsamájában. Hagyom, hadd legyen egyedül, és halkán becsukom magam mögött az ajtót.

Ebben a lakásban negyvenöt centi vastag a szőnyeg, ezért hang nélkül lépkedek vissza a konyha felé, és lefagyok, amikor meghallom, hogy Miles a konyhában a telefonjába sziszeg.

– Ne már, Reese! Egész nap hagyta Ainsley-t tévézni. Csak szart ettek. Órákon át videójátékoztak. A lakás kész káosz. Hol találtad egyáltalán ezt a lányt? ... Úgy néz ki, mint aki most van túl egy másfél hetes tivornyán. Nem kellene, nem tudom, egy drogtesztet vagy valamit csináltatnunk vele?

És bamm! Ennyi volt. A szerelmi fantáziálásom köddé vált.

Mekkora seggfej!

Berontok a konyhába, és felvont szemöldökkel meredek rá. Erre ledermed, rám szegezi a tekintetét, és öntudatosan beleszánt a hajába. Megelégedésemre ő szakítja meg előbb a szemkontaktust, majd kimegy a helyiségből, hogy valahol máshol fejezze be a beszélgetést Reese-zel.

A konyhát egy szempillantást alatt rendbe teszem, aztán összeszedem a cuccaimat, és tanyát verek a nappaliban, amíg Harperre várok.

A kanapén vagyok, és éppen a hátizsákomban kutakodom.

– Szóval...

– Ááá! – Ugrom egyet a hátulról jött hirtelen hang hallatán. A hátizsákom tartalma kiborul a padlóra. – Fejezd ezt be!

– Bocsánat – dünnyögi Miles, és nem tudom, hogy melyikért kért bocsánatot, de akárhogy is, ennyi közel sem elég. A kiborult hátizsákomra pillant. A lábaig csúszott a pénztárcám és a könyvem. Egyszerre nyúlunk feljűk, de az ő keze megáll a levegőben.

A gyász és te, harsogja felénk a könyv címe. *Élet egy szerettűnk halála után*. Érzem, hogy a könyvről az arcomra néz, majd vissza.

Nagyon utálok ezt a könyvet. Ha az anyám nem a temetésen adta volna nekem az édes gyöngybetűivel beleírva, valószínűleg mostanra már a Hudson folyóba dobtam volna.

– Szóval...

Ó, atyám! Megint próbál beszélgetni.

Nem. Erre az estére nekem elég volt. Visszagyömszölöm a könyvet a táskámba.

– Frissen sült muffin van a konyhában – mondom negédesen, megelőzve őt, és nézem, ahogy a zavarodottan ráncolja a homlokát a hangnemműáltásom miatt.

Elfordulok, és bekapcsolom a tévét. Egy pillanat után úgy tűnik, elfogadta, hogy velem nem fog beszélgetni, ezért szó nélkül visszamegy a konyhába. Csuriba teszem az ujjaimat, hogy a felépített piramis legfelső muffinját válassza.

Hegyezem a fülem a konyha felé, és éppen annyira veszem le a hangerőt, hogy halljam, ahogy öklendezik és köhög.

– Mi a franc? – dűnnyögi elképedve, és a szerencsehozó muffint a kukába dobja.

Édes, édes elégedettséggel sóhajtok fel, és újra elhelyezkedem a kanapén.

KÉT LEGJOBB BARÁTNŐ ÜL egymással szemben egy egyszemélyes ágyon.
Az egyikük nemsokára meg fog halni. A másik vagyok én.

Sós-ecetes csipszet esznek, és próbálják megfejteni, hogyan folytatódhat az élet egy felfoghatatlan veszteség után.

– Figyu..., ezután valamikor vissza kell térned az életbe. Tudod, nem lehet holtan élni.

– Ki mondja?

– Én, a legjobb barátnőd.

– Jól van akkor, okoska. Meséld csak el nekem! Hogyan kellene visszatérnem az életbe azután, hogy...

– Ó, ne már, panaszkodó! Hol van az a boldog arcos póló, amit vettem neked? Szerinted az ironikus volt? Nagyon nem. Az életet élni kell, bla, bla.

– Könnyen mondd, pöcsfej! Nem neked kell majd ezen az egészen utána átmenned.

– **ATYAVILÁG!** Most jutott eszembe egy briliáns pólófelirat. Készen állsz?

– Ne kímélj!

– Az élet az, ami a bla, bla alatt történik.

– Meggazdagodunk belőle.

– Ugye?

– ...

– Neked tényleg fogalmad sincs, hogyan élj majd újra ezután? Már-mint komolyan? Semmi fogalmad?

– Semmi.

– Oké, jól van. Elmondom, mit fogunk csinálni. Nagyon megkönnyítjük a dolgod. A legkönnyebb lesz. Feleletválasztósan csináljuk.

– Az életemet?

– Aha. Készítünk egy listát. Neked meg csak annyi lesz a dolgod, hogy pipálj. Válassz egy feladatot, csináld meg, nyerd vissza az életkedvedet!

– Egy lista, hogy újra éljek?

– Bingó!

– Nézd, igen, te vagy a legjobb barátnőm. Egyértelműen jót akarsz nekem. Tudom, hogy néha nem könnyű velem lenni. De... lehetne, hogy nem beszélünk erről? Elképzelni, hogy újra élek. Úgy élek, hogy te... Tudnánk erről nem beszélni, kérlek?

– Megcsináljuk a listát. Ha utána ki akarod dobni, lelked rajta. Hol van a rózsaszín tollam?

– Nem tudlak megállítani, ugye?

– Első tétel az „élj újra!” listán: Szeress bele egy csodálatos férfiba, aki odavan érted, és mondjuk, tűzoltó, vagy ilyesmi.

– Hü, te tényleg felírtad az ilyesmit is!

– Kell hogy legyen egy kis mozgástér, hogy nagyobb eséllyel valósuljon meg.

– Jól van. Vettem. Csodálatos férfi. Ennek mennie kellene.

– Szuper, csajszí! Második tétel: Hordj nevetségesen csúnya ruhákat, és csinálj úgy, mintha drága csúnyák lennének, nem olcsó csúnyák.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Aztán egyél amuse bouche-t, és licitálj alá egy felháborítóan túlárazott műtárgynak!

– Ha az amuse bouche nem a csilis hot dogra egy puccos szó, akkor olyat nem kérek.

– Jól van, akkor csak legyen a műtárgy.

– A Metben?

– Csakis ott... Gyanítom, anyukád megengedné, hogy felvedd a nagymamád régi bundáját.

– Rendben! De szeretnék egy olyan kis sapkát is, amit Jackie O hordott, amin a csipke a szemed elé lóg.

– Áll az alku! Vegyél fel, amit csak szeretnél, a Met mindentől függetlenül is egy pont a listán. És akkor a következő tétel...

– Lehetne, hogy most ne legyen több tétel? Fáj belegondolni.

– Úgy érzem, fel kell hívnom valamire a figyelmed. Valószínűleg soha nem lesz olyan, hogy nem fog fájni. Csak gondoltam, jobb, ha tudod.

– Tudom.

– És pont ezért kell neked ez a lista. Amikor már nem leszek itt, arra tudod használni...

– Nézzünk inkább Spinédzsereket, és együnk szalonvás-salátás-paradicsomos szendvicset!

– Mesterin üződ a terelest. Oké, jól van, de csak azért, mert tudod, hogy a szalonva a gyenge pontom. Hé... Ugye, nem fogod kidobni a listát?

– Annyit vesződsz vele, hogy meglegyen. Gondolom, az a legkevesebb, amit tehetek, hogy biztonságban megőrzőm.

Ez egy szerelmes történet, ígérem.

Ez történik akkor, ha megígéred valakinek, hogy újra fogsz élni.